

Een evenwicht tussen Martha en Maria

Ik nodig jullie uit om na te denken over de aanbeveling in de Kapitteldocumenten, "We zullen geïntegreerde vrouwen worden door gebed en actie in evenwicht te brengen." Een manier die jullie kan helpen om die twee in evenwicht te houden, is het verhaal van de twee zusters. Martha en Maria, te aanschouwen. Het Evangelie verhaalt hoe zij met hun broer Lazarus leven in een dorp buiten Jeruzalem, namelijk in Bethanië. Zij worden vaak de zusters van Bethanië genoemd.

We kunnen denken aan Martha, de praktische Vrouw, en Maria, de contemplatieve vrouw, en hen niet als individuen zien, maar eerder als types die een rol weergeven, een bepaald gedrag vertonen. Maria vertegenwoordigt het "luisteren naar het woord." Zij is de leerling die luistert naar de woorden van de meester. Martha toont de rol van de Vrouw in huis, maaltijden klaarmaken, zorg dragen voor de huishoudelijke taken en anderen bedienen.

Wanneer Jezus naar Bethanië kwam, kwam Martha buiten om hem te verwelkomen. Lk.10: 18-41 Toen zij hem een koel drankje aanbood, zei ze, "Je bent hartelijk welkom." Jezus was gelukkig om in een huis te zijn. Martha ging dan naar de keuken en we kunnen ons voorstellen hoe zij begon te

werken met potten en pannen, wat de geur was van het brood dat zij bakte en het geluid van kokend water op het vuur. Het was allemaal heel gezellig.

Martha was druk bezig, evenals Maria. Jezus liet hen beiden hun eigen weg gaan. Hij waardeerde hen allebei, maar wanneer Martha begint met haar zuster te veroordelen omdat zij haar niet helpt bij het bedienen en aan zijn voeten blijft zitten, dan reageert Hij. Ik vraag mij af of zij soms gekwetst is door zijn antwoord? Hij zegt dat Maria gelijk heeft om naar Hem te luisteren, om naar God te luisteren. Het lijkt alsof Jezus wil zeggen dat het beste deel dat door Maria is gekozen ook door Martha zou moeten gekozen worden.

Ik zie dit als tegen ons zeggen, volg Martha en Maria. Heb aandacht voor de Heer, en dien ook je naaste. Laten we een vergelijking maken tussen heilige vrije tijd en niets doen. Hier zien we duidelijk dat Maria in een beweging staat van heilige vrije tijd. Ze staat open voor alle schoonheid van het ogenblik, ze luistert naar elk woord van Jezus.

Bij luiheid, gebeurt er niets naar binnen en niets naar buiten. "We staren in de ruimte en de ruimte staart weer," zoals een auteur ooit zei.

De rijkdom van dit verhaal wordt in dit beeld getoond. Het gaat over de ervaring van de Heilige die ons raakt eerder dan over Martha en Maria zijn.

De artieste Zr. Doris Kline drukt haar inspiratie uit in het schilderen van dit beeld: "Wij, net zoals de vrouwen in het schilderij, zijn diep geraakt door het Heilige zonder veroordeling en geroepen naar een plaats van evenwicht en integratie, we eren de gave van wie wij zijn."

Zowel Martha als Maria leven in ieder van ons. Schilder jezelf dan in dit schilderij. Martha reikt uit naar dienstverlening. Haar mouwen zijn opgerold, haar armen zijn uitgestrekt in dienstverlening. Het centrale deel toont bloemen en een mand met verse appels.

Zie je jezelf in Martha die heel sterk georganiseerd is, efficiënt, niet bang om in dienst te staan?

Bemerk de figuur van Jezus tussen de twee zusters. Zijn hand ligt op Martha's kaak. Hij zegt: Dank je omdat je zo goed georganiseerd zijt, efficiënt, hardwerkend. Zijn hand tikt een beetje. Dank je. Nu moet je wat rusten, een pauze nemen, een dag verlof.

Martha is een sterke Vrouw, vervuld van haar geloof, zelfs al ziet ze er hier wat verstrooid uit. Zij is niet helemaal gekeerd naar Jezus, daarom kon ze van Jezus niet ontvangen wat ze nodig had. Martha wou Jezus eren met een uitgebreide maaltijd maar het was belangrijker om naar Hem te luisteren, en misschien tevreden te zijn met Hem een eenvoudiger maaltijd te geven.

Zien we onszelf in Maria die aan de voeten van Jezus zit? Ze heeft bloemen op haar schoot. De hand van Jezus is op haar rug waar we spanning voelen. Hij zegt dank je voor je aandacht en neerzitten, voor de rust die je neemt, vol dromen en voorstelling.

Laten we ons herinneren dat God ons bemint voor *wie we zijn*, niet enkel voor *wat we doen*, zelfs al struikelen we of zijn we ontrouw aan onze hoogste idealen. "Je bemint deze die de waarheid zoeken. In wijsheid, keer je naar mij, want je kent mijn zwakte." (Ps. 51)

Tegenstelling: Als we er voor kiezen om die twee tegenover elkaar te plaatsen, zien we dat Maria onverdeelde aandacht geeft aan Jezus en zij van de Heer ontvangt, terwijl Martha rondliep, ongerust over de voorbereidingen.

Evenwicht: Of we kunnen ervoor kiezen om die twee te zien in het licht van het evenwicht dat we in ons leven zoeken. Soms lijkt ons leven op een evenwichtsoefening: We verlangen ernaar om vrij te zijn van angst en stress, en toch zijn we neergeslagen door de vele dagelijkse taken. Vandaag krijg je de uitnodiging om binnen jezelf te treden voor evenwicht. Wees lui

en wees gezegend en laat God voor je zorgen.

Wat verhindert de Maria kant in mij om gewoon te ontspannen in de aanwezigheid van de Heer?

Wat helpt me om een evenwicht te bewaren tussen Martha en Maria in mijn leven?

Enkele jaren geleden kwam dit gebed onder mijn ogen. Ik moest dan die woorden neerschrijven die in mij brandden en nog steeds van toepassing zijn op mijn leven.

Focus op het Leven

Verskillende herinneringen

Wervelen in mijn hoofd:

Dromen van het einde en van het begin,

Ontgoochelingen en hoop,

Vaarwel en begroetingen,

Deadlines en beslissingen.

Sommige van mijn dromen zijn begraven; sommige groeien en bloeien nog steeds:

Ik blijf nog steeds staren,

Hopen,

Waarderen,

Om de delicate ogenblikken van mijn levensweg te ontdekken.

Wanneer de verstrooiing voorbij is,

Ontdek ik een levendige, bloeiende geest

Die teder de pijn en de vreugde van anderen omarmt

Vermengd met de mijne

En een levende mandala vormt,

Met Emmanuel in het centrum.

Dit alles brengt mij de woorden van ons **Jubileumgebed** in herinnering:

Vernieuw in ons dezelfde Passie van onze stichter, Joannes Lambertz, dat we brandend mogen zijn met zijn geest en

vreugdevolle getuigen van jouw liefde en Compassie onder de mensen wier leven we dagelijks aanraken. Amen

Zr. Jane Quinlan

Moeilijkheden overwinnen: stichtingen van Ursulinen in Engeland

Een van de kenmerken van Joannes Lambertz was zijn missionaire ijver om het Woord van God te verspreiden. Hij was een man met een zending en dit was duidelijk door de 40 huizen die hij gesticht heeft voor zijn dood. Alles wat hij deed werd geleid door zijn gebed dat voortkwam uit zijn vertrouwen in Jezus. Hij leefde in Gods aanwezigheid. Zelfs toen hij het ene klooster na het andere stichtte, slaagde hij erin om met elk klooster in contact te blijven.

De geschiedenis van de stichting van de kloosters der Ursulinen in Engeland is een voorbeeld van hoe Vader Johannes Lambertz zijn brandend verlangen om God beter bekend en bemind te maken verwezenlijkte.

Rond 1850, herkreeg de Katholieke Kerk in Engeland zijn burgerrechten terug die vroeger onderdrukt waren. Veel Protestantenvraden terug in de Katholieke Kerk via de Oxford Movement.

Priesters en religieuzen vertrokken naar Engeland om deel uit te maken van dit herstel van de Katholieke Kerk. Zusters die lesgeven werden speciaal gevraagd om de mensen weer naar de Kerk te begeleiden en scholen op te starten voor catechese.

Pater Kyne, een Ierse onderpastoor in London, hoorde van de zelfopoffering van

de Ursulinen die vanuit Tildonk vertrokken waren naar Nederland om jonge meisjes op te voeden. Hij nodigde hen uit om een school te beginnen in Engeland. De eerste vier Zusters die naar Engeland werden gestuurd, kwamen uit Sittard in Nederland. Aangekomen in London, vestigden de Zusters zich in het centrum van een drukbevolkte buurt die bewoond was door Ierse immigranten die deel uitmaakten van een grote immigratiegolf van Ierse werkers die naar ginder trokken om in hun levensonderhoud te voorzien.

De Ierse immigranten waren verplicht om hun kinderen naar Protestantse scholen te sturen of anders kregen ze helemaal geen onderwijs.

In een korte tijdspanne hadden de Zusters 200 kinderen ingeschreven in de nieuwe school. "Velen onder hen, zelfs al waren ze 12-14 jaar oud, konden zelfs het kruisteken niet maken," zei de overste Moeder Crescence. En wat het schoolgeld aangaat, waren ze slechts 40 families die het zich konden veroorloven om te betalen. Naast het beheer van de kleine katholieke school, waren de Zusters actief betrokken bij het onderwijs aan volwassen vrouwen voor de sacramenten en hen ook degelijke familiewaarden bij te brengen.

De Curé bezocht de Zusters in London in 1855. Later schreef hij, "Elke dag ben ik bij jullie in de geest." Hij zond hen regelmatig pakjes, met koekjes, religieuze voorwerpen om te verkopen en zaken voor de kapel. Dit bracht geruststelling voor de Zusters die onder armoedige levensomstandigheden leefden.

Een nieuwe stichting (1856) had plaats in de universiteitsstad Oxford, waar er slechts 200 katholieken leefden onder een bevolking van 70,000 inwoners. De eerste Eucharistie die gevierd werd in Oxford sinds de Protestantse Reformatie gebeurde in de kapel van het klooster der Ursulinen. Een Anglicaanse Zuster bekeerde zich en trad in bij de Ursulinen wanneer zij de sereniteit en vreugde zag op hun gezicht.

In 1861, na verschillende jaren van moeilijkheden en stress, gaven de Ursulinen de school in London door aan de Ierse Zusters. De kleine gemeenschap die in London gesticht was, keerde naar België terug en zij werden verwelkomd door de gemeenschap van Zaventem.

Wanneer zij wegtrokken uit London, gaf Kardinaal Wiseman, de eerste aartsbisschop van Westminster, hen een beeldje met de woorden: "Tot nu hebben jullie gezaaid. Jullie zullen terugkeren om te oogsten. Zonder tranen, geen vreugde." Kardinaal Wiseman wijdde zijn leven aan het rooms-katholiek herstel in Engeland en was erop gebrand om de Zusters te laten terugkeren. Wiseman was grotendeels gerespecteerd voor zijn intelligentie, humanitair isme, en zijn constructieve prestaties.

Tien maanden later keerden zij terug en vestigden zich in Upton in Essex in 1862. De Curé besliste om verder te gaan met nieuwe stichtingen te beginnen in Engeland. Daardoor bloeiden er andere stichtingen in Engeland: Wimbledon werd gesticht door Upton in 1892, gevolgd door Brentwood in 1900.

Meidagviering in India

Mei-viering gebeurde op 7 mei in St. Thomas Church Hall in Calcutta. Het werd georganiseerd door het Ministerie van Huispersoneel, Seva Kendra Calcutta. 96 deelnemers waren aanwezig.

Tijdens de dag werden drie verhalen gedeeld, dit via de homilie en video's; elk bood mogelijkheid om erover na te denken. De eerste is een verhaal over een priester die na zijn wijding naar een ver dorp werd gestuurd. Hij wou in het dorp leven zoals de andere dorpelingen. Hij hield 12 schapen bij hen en kende de namen van de 12 schapen. Wanneer hij hen bij naam riep, kwamen de schapen aangelopen naar hem. Zij kenden hem en herkenden zijn stem. De stock van de aartsbisschop is het symbool van Jezus die zijn schapen hoedt met een gekromde staf om de schapen naar hem te brengen. Een herder brengt de taken dichterbij de schapen met zijn gekromde staf omdat de taken te hoog zijn voor de schapen.

Jezus is onze Goede Herder. Jezus, kent ieder van ons bij onze naam en roept ons bij naam. Hij bemint ons en Hij leidt ons naar groene velden, juist zoals onze lokale leiders ons leiden met grote liefde en zorg.

Het tweede verhaal gaat over een oude moeder die wacht op de komst van haar zoon en haar bij zich te nemen. De zoon is een zakenman en spreekt nooit met haar omdat hij altijd druk bezig is. Nochtans heeft zij vertrouwen in hem dat hij op een dag zorg zou dragen voor haar. Zij had hem zeer graag geroepen en met hem gepraat maar zij slaagt er niet in hem te bereiken.

Tot het laatste ogenblik kan zij hem niet zeggen dat ze ernstig ziek is. Uiteindelijk sterft zij zonder een beeltenis van haar zoon te nemen. Wat baat het om zo onderwezen te zijn en een groot zakenman te worden als men geen zorg kan dragen voor een geliefde moeder die haar hele leven opgeofferd heeft voor haar zoon?

Dit is de werkelijkheid die gebeurt met ouders en jongeren in de familie, net zoals in de bredere maatschappij. Zij zijn bezig met zichzelf, met telefoons, enz.

Het derde verhaal gaat over een koe en een jonge geit die beginnen vechten. De koe dacht: de kleine geit is zo klein dat ze met mij niet kan vechten en winnen. Ik ben sterk. De kleine geit werd nooit ontmoedigd, gaf niet op en dacht niet aan haar kleine gestalte. Ze had er vertrouwen in en was zeker dat ze sterker was dan de koe. Ze bleef vechten en was overwon.

De les die we hieruit kunnen trekken is dat we vertrouwen in onszelf moeten hebben en positief moeten denken en zeggen, "Ik kan het doen en ik zal winnen." Heel vaak denken we dat we iets niet kunnen doen. Het gaat mij niet aan. Ik ben klein en niet-geleerd. Ik ben heel arm. Vanaf vandaag moet je tegen jezelf zeggen, "Ik kan het en ik zal winnen, en ik zal nooit opgeven." Integendeel, je moet de moed hebben om grote uitdagingen aan te durven.

Zr. Esther P. Kerketta